

Р Е Ш Е Н И Е

№110

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

гр. Перник, 07 март 2012 г.

Административен съд – Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на двадесет и девети февруари, две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ
ЧЛЕНОВЕ: СТЕФАН СТАНЧЕВ
ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря Т.М. и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура – Перник, прокурор Стефанова, като разгледа докладваното от съдия Георгиев КНАХД №70 по описа за 2012 година на Административен съд – Перник, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на гл. XII от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от ЕТ "Георги Борисов-2003", гр. Перник, с ЕИК по ВУЛСТАТ 113554545 срещу решение №928/18.11.2011 г. на Районен съд – Перник, постановено по НАХД №1137 по описа на съда за 2011 г.

С атакуваното решение е потвърдено НП №0035809/28.05.2011 г. на Директор на ТД на НАП – София, издадено срещу ЕТ "Георги Борисов-2003" в качество „осигурител“ за нарушение по 7, ал. 1 и ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) във вр. с чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО, като на основание чл. 355, ал. 1 от КСО са наложени две административни наказания „имуществена санкция“ в размер на по 500 (петстотин) лв.

Жалбоподателят твърди, че атакуваното решение е постановено в нарушение на закона, както и че наложеното наказание е явно несправедливо – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 3 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН. Заявява, че не спори относно факта на извършване на нарушението, но пледира също така за наличие на признаци на маловажност на вмененото му нарушение, тъй като наложените две имуществени санкции в размер от по 500 (петстотин) лв. в пъти надвишават размера на невнесените осигуровки за държавно обществено осигуряване за месеците април и май 2010 г. Претендира още, че в решението на районния съд не са налице мотиви относно искането му за квалифициране на нарушението като маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. На тези основания от настоящия съд се иска да отмени атакувания съдебен акт, както и потвърденото процесно наказателно постановление. В съдебно заседание касационният жалбоподател не се явява. Представлява се от адв. Иванов. Заявява, че поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата – ТД на НАП – София, се представлява от ю.к. Кирилова и оспорва жалбата.

Представителят на Окръжна прокуратура – Перник – прокурор Стефанова, дава заключение, че касационната жалба е неоснователна, случаят не следва да се третира като маловажен, решението е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от надлежна страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане по същество. Пред касационната инстанция страните не са представили нови писмени доказателства в подкрепа на становищата си.

Касационният съд, като разгледа делото по реда на чл. 217 и сл. от АПК и прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено следното:

Районен съд – Перник, въз основа на представените пред него и събрани в хода на съдебното следствие писмени и гласни доказателства е приел за безспорно установено от фактическа страна, че жалбоподателят, в качество „осигурител“ – по чл. 5 от КСО не е внесъл по сметка на компетентната ТД на НАП – София дължимите осигурителни вноски за държавно обществено осигуряване за наетите от него работници и служители по трудови правоотношения за месеците април и май 2010 г., внасянето на които е следвало да се осъществи едновременно с изплащане на дължимите възнаграждения. Нарушението е установено от инспектор по приходите в ТД на НАП – София на 11.04.2011 г., съставен е АУАН, въз основа на който е издадено процесното НП.

При така установеното от фактическа страна Районен съд – Перник е намерил от правна такава, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са издадени от компетентни органи, съставени са при спазване изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, без допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на жалбоподателя или опорочаващи издадения правораздавателен акт, които да съставляват основание за неговата отмяна на процесуално основание. При разглеждането по съществото на спора и въз основа на доказателствата приложени по преписката и събрани пред първата инстанция, районният съд е приел вмененото на жалбоподателя нарушение по чл. 7, ал. 1 и 2 от КСО за безспорно установено от обективна и субективна страна, както и за съответно и правилно квалифицирано. По отношение на наложените наказания и техния размер, първоинстанционният съдебен състав е приел същите за правилно и справедливо определени в стойност на минимума, предвиден за съответното нарушение при съобразяване с разпоредбите на чл. 27 от ЗАНН и отчитане на смекчаващите отговорността обстоятелства и съответно на целите на административното наказване, прогласени с чл. 12 от ЗАНН.

Административен съд – Перник споделя позицията на първата съдебна инстанция.

Съдържащото се в жалбата оплакване, че решението е постановено в нарушение на закона касационният съд смята за неоснователно. Съгласно нормата на чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК нарушение на закона има, когато същият е приложен неправилно или не е приложен законът, който е трябвало да бъде приложен. Доводи в тази посока жалбоподателят не е изложил. При извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 от

АПК не беше установено, нито нарушение на материалния закон, нито неговото неправилно приложение. Твърденията на жалбоподателя, че в мотивите на атакуваното решение не се съдържат доводи относно искането на наказаното лице за преквалификация на случая като маловажен по реда на чл. 28 от ЗАНН, който отказ на административнонаказващият орган подлежи на съдебен контрол, касационния съд намира неоснователни. Обосновката на районния съд относно наказанията и техния размер и вид е достатъчно ясна и в полза на факта, че санкциите са приети от районния съд за съобразени в пълен обем с разпоредбите на чл. 27 от ЗАНН, съответни на тежестта на извършените нарушения и смекчаващите отговорността обстоятелства. Районният съд се е мотивирал с вида на обществените отношения, които КСО и неговите норми уреждат и е приел, че случая не е маловажен, която позиция се споделя и от настоящия съд. Преценката за маловажност по смисъла на чл. 28 от ЗАНН и съобразно ТР на ВКС №1/2007 г. се прави по законосъобразност и наказващият орган е длъжен да приложи правилно закона, като отграничи маловажните случаи на административни нарушения от тези обхванати от чл. 6 на ЗАНН. В реда на тази логика, ако процесният случай бъде преценен като маловажен, от това ще следва че във всяка хипотеза на нарушение с този фактически състав, следва да се приложи чл. 28 от ЗАНН, иначе ще е налице неравно третиране на нарушителите при случаи, сходни с настоящия. Това би обезсмислило така заложеното задължение и правило, скрепено нормативно (именно за да бъде спазвано), със санкция предвидена от законодателя.

В допълнение следва да се отбележи и че от данните по делото, по специално от съдържащото се в протокол №1119853/27.04.2011 г., съставен във връзка с проверката по спазване на КСО от настоящия жалбоподател за периода от 01.10.2009 г. – 28.02.2011 г. е видно, че ЕТ"Георги Борисов-2003" не е правил осигурителни вноски за ДОО в периода 01.10.2009 г. до 28.02.2011 г., като заплатите на заетите лица са били изплащани на края на всеки следващ месец. При тези данни, дори и да беше възможна, преценка за маловажност не би била правилна, тъй като това не е единствения период, по отношение на който жалбоподателят е бил в състояние на нарушение. От друга страна, самото невнасяне в срок на осигурителни вноски за фонд „ДОО“ е обявено за деяние, представляващо административно нарушение, като нанасянето или не на вреди на бюджета не е негов съставомерен елемент. Също така трябва да се има предвид и че не следва да се приемат като смекчаващи отговорността обстоятелства тези, които са взети предвид от законодателя при определяне съответното наказание, каквото гласи правилото на чл. 56 от Наказателния кодекс (НК) във връзка с препратката на чл. 11 от ЗАНН. КСО урежда и обществените отношения свързани с държавното обществено осигуряване при общо заболяване, трудова злополука, професионална болест, майчинство, безработица, старост и смърт. Чл. 2 на КСО гласи, че държавното обществено осигуряване предоставя обезщетения, помощи и пенсии във всички гореописани случаи. Тази ниша на обществените отношения предвижда висока степен на значимост на правилата на социалния кодекс, насочени към защита и гарантиране реализацията на осигурителните права на заетите по трудови правоотношения лица. Поначално, обществената опасност на този вид формални нарушения е

определена от законодателя като висока, тъй като същите представляват и неизпълнение на задължения към държавата при осъществяване на социалната и финансовата ѝ дейност.

Не се приемат оплакванията на жалбоподателя, че е налице несправедливост на наложеното наказание с оглед бора на определените имуществени санкции. Както правилно е прието и от районния съд, осъществени са съставите на две административни нарушения. Предвид разпоредбата на чл. 18 от ЗАНН, когато едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях. Нормата е правилно приложена, както от административнонаказващия орган така и преценена от районния съд. Фактът, че двете административни нарушения са санкционирани с едно наказателно постановление не опорочава производството по налагане на административно наказание, като издаването на едно наказателно постановление за две отделни нарушения в случая има за цел единствено процесуална икономия.

Водим от гореизложеното настоящия касационен състав смята, че при разглеждане на делото и постановяване на обжалвания съдебен акт не са допуснати нарушения, които да съставляват основания за неговото касиране. При разглеждането на делото и след извършената служебна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 от АПК, не бяха установени пороци на обжалваното решение относно неговата валидност, допустимост и съответствие с материалния закон, които да са причина за отмяната или изменението му.

Предвид всичко гореизложено, касационният състав намира решението на Районен съд – Перник за правилно и законосъобразно, поради което същото следва да бъде оставено в сила, а касационната жалба отхвърлена, като неоснователна.

Мотивиран така Административен съд – Перник

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №928/18.11.2011 г. на Районен съд – Перник, постановено по НАХД №1137 по описа на съда за 2011 г., с което е потвърдено НП №0035809/28.05.2011 г. на Директор на ТД на НАП – София, издадено срещу ЕТ "Георги Борисов-2003" в качество „осигурител“, за нарушение по 7, ал. 1 и ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) във вр. с чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО, като на основание чл. 355, ал. 1 от КСО са наложени две административни наказания „имуществена санкция“ в размер на по 500 (петстотин) лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.